17/12/2022

Άγιος Διονύσιος: 400 χρόνια από την οσιακή του κοίμηση – Το ανεκτίμητο κληροδότημα της συγχώρεσης

/ Επικαιρότητα

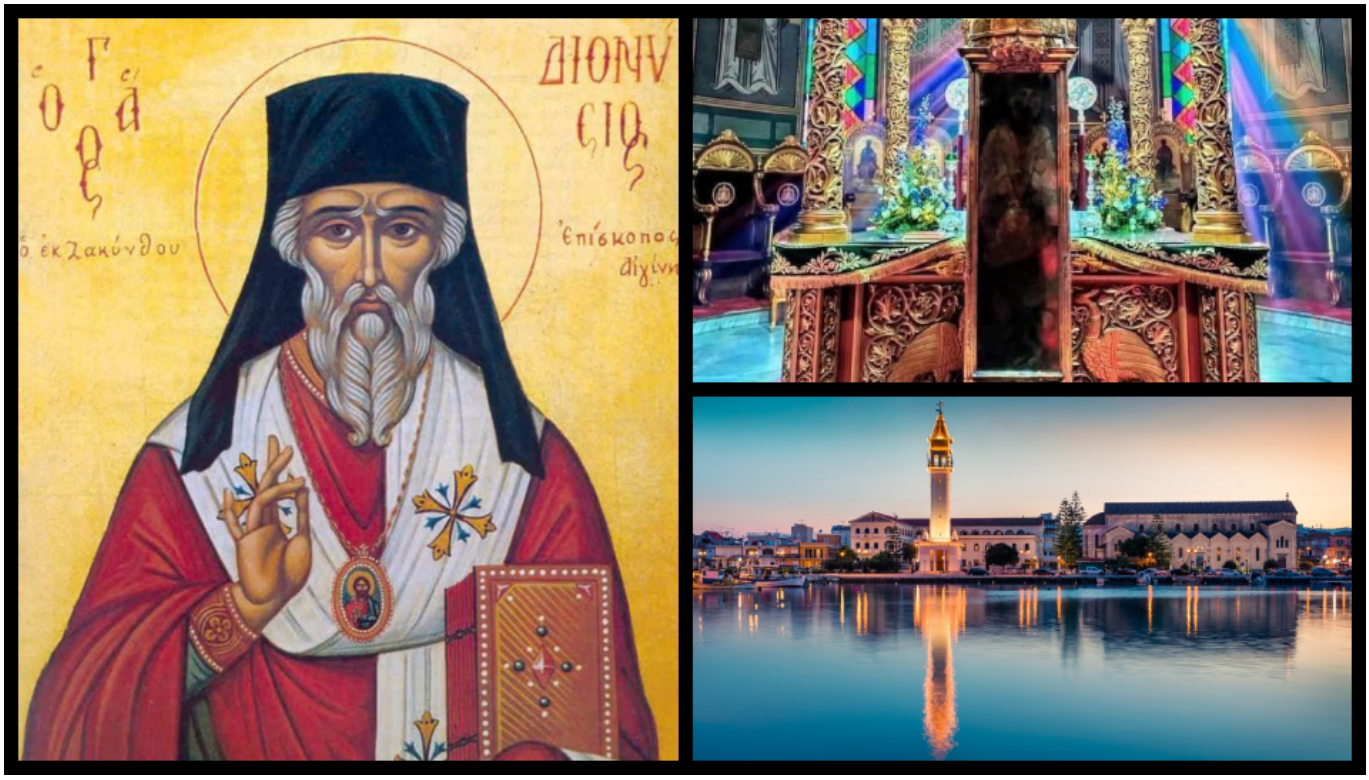

Τετρακόσια χρόνια συμπληρώνονται σήμερα, 17 Δεκεμβρίου, από την οσιακή κοίμηση του Αγίου Διονυσίου, και η Ζάκυνθος εορτάζει. Ο Άγιος της Ζακύνθου, το «Άγιο Κορμάκι», «Ο Άγιος» των Ζακυνθινών είναι γνωστός στην Ορθόδοξη Εκκλησία ως ο Άγιος της Συγχώρεσης, ο Άγιος της Συγγνώμης. Εκείνος δηλαδή που χώρεσε μέσα στην αγκαλιά του, στην απεριόριστη κατανόησή του τον φονιά του ίδιου του του αδελφού, όπως ο θρησκευτικός θρύλος μάς διδάσκει. Ο Διονύσιος της ανεξικακίας, της γενναιοφροσύνης, της μεγαλοθυμίας.

- *Της Δέσποινας Σωτηρίου*

Ο **Άγιος Διονύσιος** γεννήθηκε το 1547 μ.Χ. στο χωριό Αιγιαλός της **Ζακύνθου**. Το κατά κόσμον όνομά του ήταν Δραγανίγος ή Γραδενίγος Σιγούρος (ή Σηκούρο). Η οικογένειά του ήταν εύπορη και κατείχε μεγάλη έκταση γης, ενώ οι γονείς του συμμετέχοντας στους πολέμους των Βενετών κατά των Τούρκων απέκτησαν και αριστοκρατικό ιδίωμα. Ο πατέρας του λεγόταν Μώκιος και η μητέρα του Παυλίνα, ενώ είχε άλλα δύο αδέλφια τον Κωνσταντίνο και τη Σιγούρα. Σύμφωνα με τοπικές παραδόσεις της **Ζακύνθου**, που δεν επιβεβαιώνονται ιστορικά, ο Άγιος είχε για ανάδοχο τον Άγιο Γεράσιμο (βλέπε 16 Αυγούστου και 20 Οκτωβρίου).

Ο **Άγιος Διονύσιος**, ανατράφηκε με τα διδάγματα του Ευαγγελίου. Έτσι γρήγορα διακρίθηκε στα γράμματα και την αρετή. Νωρίς, μόλις ενηλικιώθηκε, ασχολήθηκε με τη διδασκαλία του θείου λόγου, φροντίζοντας συγχρόνως να συντρέχει στην ανακούφιση των φτωχών. Κατόπιν έγινε μοναχός στη βασιλική Μονή των Στροφάδων, παίρνοντας το όνομα Δανιήλ, όπου ασκήθηκε στην αγρυπνία, την εγκράτεια και τη μελέτη των Γραφών.

Αργότερα ο **Διονύσιος**, θα χριστεί ιερέας παρά τις αρχικές του επιφυλάξεις λόγω της βαριάς ευθύνης της ιεροσύνης, από τον **επίσκοπο Κεφαληνίας και Ζακύνθου, Θεόφιλο**. Έπειτα, το 1577 μ.Χ., πήγε στην Αθήνα, για να βρει καράβι προκειμένου να ταξιδέψει στα Ιεροσόλυμα. Αλλά ο τότε αρχιερέας των Αθηνών, **Νικάνορας**, άκουσε κάποια Κυριακή το λαμπρό του κήρυγμα και μετά από πολλές παρακλήσεις τον έκανε **επίσκοπο Αιγίνης**, με την επίσημη κατόπιν έγκριση της Εκκλησίας Κωνσταντινούπολης, δίνοντας του το όνομα **Διονύσιος**.

Τα ποιμαντικά του καθήκοντα, επιτέλεσε άγρυπνα και άοκνα. Αναδείχτηκε διδάσκαλος, πατέρας και παιδαγωγός του ποιμνίου του. Η φήμη του είχε διαδοθεί παντού, αλλά αυτός παρέμενε απλός και ταπεινός.

Ασθένησε όμως από τους πολλούς κόπους και παραιτήθηκε. Γύρισε στη Ζάκυνθο, όπου μέχρι το 1579 μ.Χ. ήταν προσωρινός επίσκοπος. Μετά αποσύρθηκε στη Μονή της Θεοτόκου της Αναφωνητρίας, όπου ασκήτευε και με αγάπη κήρυττε και βοηθούσε τους κατοίκους του νησιού.

Βεντέτα

Οι οικογένειες Σιγούρου και Μονδίνου από διασωθέντα έγγραφα που ανάγονται στα αρχεία της Βενετίας, φαίνεται να είχαν θανάσιμο μίσος. Συμπλοκές μεταξύ των δυο οικογενειών συνέβαιναν διαρκώς. Σε μια από αυτές ο αδελφός του Αγίου, Κωνσταντίνος, δολοφονήθηκε. Στην προσπάθεια όμως να διαφύγει ο δολοφονός του Κωνσταντίνου αναζήτησε καταφύγιο στο μοναστήρι που βρισκόταν ο Άγιος, χωρίς όμως να γνωρίζει τη συγγένεια. Όταν ο δολοφόνος έφτασε στη Μονή, ερωτήθη από τον **Διονύσιο**, που ήταν ο ηγούμενος της Μονής, γιατί ζητεί καταφύγιο, αφού κανονικά δεν επιτρέπετο να εισέλθει. Ο ίδιος απάντησε πως τον κυνηγούσαν οι Σιγούροι, ενώ μετά από διαρκείς ερωτήσεις ομολόγησε πως

δολοφόνησε τον Κωνσταντίνο Σιγούρο. Ο **Διονύσιος** παρά τη θλίψη του, όχι μόνο έκρυψε τον δολοφόνο αλλά και τον φυγάδευσε. Έτσι με αυτόν τρόπο κατάφερε να αποτρέψει ένα ακόμα έγκλημα και ταυτόχρονα να δώσει τη δυνατότητα μετανοίας στον δολοφόνο, παρά την πικρία για το χαμό του αδελφού του, δίνοντας ένα παράδειγμα συγχωρητικότητας και υψηλής εφαρμογής των Χριστιανικών ιδεωδών. Για τον λόγο μάλιστα αυτό ονομάστηκε και «Άγιος της Συγγνώμης».

Ο **Διονύσιος** πέθανε σε βαθιά γεράματα, 17 Δεκεμβρίου 1622 μ.Χ. Τάφηκε στη **Μονή Στροφάδων** και κατά την εκταφή το λείψανό του βγήκε ευωδιαστό και αδιάφθορο.

Η αγιότητά του αναγνωρίσθηκε από το **Οικουμενικό Πατριαρχείο** το 1703 μ.Χ., αλλά στο νησί ένεκα του βίου του, αλλά και του λειψάνου του ετιμάτο ως άγιος αρκετά νωρίτερα.

Στις 24 Αύγούστου του 1717 μ.Χ. μετεκομίσθη το Σεπτό Σκήνωμά του στη **Ζάκυνθο** για να προστατευθεί από τους πειρατές. Αρχικά φυλάχτηκε στον Ιερό Ναό του Μετοχίου της Ι. Μονής, στο προάστιο Καλλιτέρος. Το 1764 μ.Χ. εναποτέθηκε οριστικά στην ομώνυμη Ιερά Μονή του, που έχτισαν οί Μοναχοί των Στροφάδων. Από τότε το Σεπτό Σκήνωμά του αποτελεί μέχρι σήμερα πόλο έλξεως χιλιάδων προσκυνητών και πηγή συνεχών ιάσεων και θαυμάτων.

Η ανακήρυξη του **Αγίου Διονυσίου** σαν Προστάτη της **Ζακύνθου**, αντί της Παναγίας της Σκοπιώτισσας και του Αγίου Ιωάννη του Προδρόμου, έγινε από την Κοινότητα Ζακύνθου ύστερ’ από το έτος 1758 μ.Χ. και πριν από το 1763 μ.Χ., όταν η Βενετσιάνικη Γερουσία ενέκρινε απόφαση του Προβλεπτή Ζακύνθου Φραγκίσκου Μανωλέσου, για την αναγνώριση σαν επίσημης ημέρας της 17ης Δεκεμβρίου κάθε χρόνου. Ως τότε, η επέτειος της Κοιμήσεως του **Αγίου Διονυσίου** (17 Δεκεμβρίου), θεσπισμένη από τη Συνοδική Έκθεση του 1703 μ.Χ., γιορταζόταν ανεπίσημα, με τη λιτανεία στην πόλη του ιερού Λειψάνου και πανηγύρι. Επίσης, ορίσθηκε να γιορτάζεται επίσημα και η 24η Αυγούστου, επέτειος της μετακομιδής του ιερού Λειψάνου από τα **Στροφάδια** στη **Ζάκυνθο**, με πανηγύρι και λιτανεία του Πολιούχου στην πόλη.

Εκκλησία Αγίου Διονυσίου

Ο **Ιερός Ναός του Αγίου Διονυσίου** είναι ο μεγαλύτερος της πόλης και άρχισε να κατασκευάζεται το 1925. Εγκαινιάστηκε λίγα χρόνια πριν από τον καταστροφικό σεισμό του 1953 και αποτελεί ένα από τα τρία κτίρια του νησιού που δεν υπέστησαν καμία απολύτως ζημία, γεγονός που θεωρείται σημαδιακό από τους Ζακυνθινούς.

Η **εκκλησία του Αγίου Διονυσίου** σε μέγεθος και ομορφιά θα σου θυμίσει καθεδρικό ναό. Ο εσωτερικός της χώρος είναι επιβλητικός, με εντυπωσιακό ξυλόγλυπτο τέμπλο, μαρμάρινες κολώνες, μεγάλους πολυελαίους, πλήθος Αγιογραφιών, μυρωδιές λιβανιού, βιτρό παράθυρα, κόκκινα βελούδινα καθίσματα και επίχρυσες λεπτομέρειες. Στο εσωτερικό βρίσκεται και η αίθουσα με το επιχρυσωμένο τέμπλο και την ασημένια σκαλισμένη λάρνακα όπου φυλάσσεται το σκήνωμα του Αγίου.

Η λάρνακα συνήθως είναι κλειστή όμως κατά τους καλοκαιρινούς μήνες και ανάλογα με την προσέλευση του κόσμου την ανοίγουν. Η εκκλησία δεσπόζει στο λιμάνι και το πυργοειδές καμπαναριό θυμίζει αυτό του **Αγίου Μάρκου** στη **Βενετία**. Το ύψος του ξεπερνά τα 40 μέτρα, αποτελεί το σήμα κατατεθέν της πόλης και πολλές φορές το φωτίζουν.

Οι δύο λιτανείες του ιερού λειψάνου του Αγίου αποτελούν ίσως τα σημαντικότερα γεγονότα του νησιού. Στις 24 Αυγούστου γιορτάζεται η **Μετακομιδή του Ιερού Σκηνώματος του Αγίου** από τα νησιά **Στροφάδες** και ειδικότερα από την **Μονή Στροφάδων**, όπου ετάφη αρχικά σύμφωνα με την επιθυμία του. Κατά την ανακομιδή των λειψάνων του το σώμα του βρέθηκε άθικτο και μυροβόλο.

Στη δεύτερη λιτανεία στις 17 Δεκεμβρίου τιμάται η μνήμη της κοιμήσεως του **Αγίου Διονυσίου**. Και στις δύο περιπτώσεις οι εορτασμοί είναι τριήμεροι δηλαδή από 23 ως 26 Αυγούστου και από 16 ως 19 Δεκεμβρίου αντιστοίχως. Θα δεις Ζακυνθινούς όλων των ηλικιών να τιμούν τον Άγιο τους, να προσκυνούν το σκήνωμα του και να γιορτάζουν στο πανηγύρι. Οι εορτασμοί αποτελούν πόλο έλξης για χιλιάδες πιστούς που κατακλύζουν το νησί και έρχονται και εκείνοι με τη σειρά τους για να προσκυνήσουν το σκήνωμα του Αγίου και να τιμήσουν τη χάρη του.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ: Ζάκυνθος: Άρχισε ο εορτασμός του Πολιούχου Αγίου Διονυσίου